

פרשת במדבר

ונתתי שלום בארץ

משיחת י"ט תשרי, ג' דחול המועד סוכות, תשמ"א

מובן מאליו, שלכל לראש יש לחזק את הנשק הרוחני, שהוא המגן האמיתי של יהודי, בכל מקום שהוא, והוא המגן האמיתי של ארץ-ישראל - הארץ שהיתה שייכת לישראל מאז ומעולם, שהיא שייכת לישראל עתה, ושתהיה שייכת לישראל לעולם - ארץ-ישראל לגבולותיה במלואם.

הנשק האמיתי הוא - כדבריו הברורים של הקב"ה בתורה, שהיא "תורת-חיים" ו"תורת-אמת": "אם בחוקותי תלכו" - וסוף-כל-סוף ודאי הדבר שאכן "בחוקותי תלכו", "ואת מצוותי תשמרו ועשיתם אותם" - בסופו של דבר אכן תשמרו ותקיימו את המצוות.

הקב"ה מתחנן אלינו "אם בחוקותי תלכו", כדברי חז"ל: "אין 'אם' אלא לשון תחנונים". הקב"ה מתחנן אל כל יהודי, ללא קשר להתנהגותו בעבר, שיענה לתחנוניו לפחות מכאן ואילך, "בחוקותי תלכו ואת מצוותי תשמרו ועשיתם אותם".

זוהי הדרך היחידה לקיום המשך הכתוב - "ונתתי גשמיכם בעיתם", "ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד", שכן "תיפול עליהם אימתה ופחד", בראותם "כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך", ולכן הם אינם מנסים כלל להתגרות בעם ישראל. אדרבה - הם מסייעים להם, כדברי הנביא: "והיו מלכים אומנייך ושרותיהם מיניקותייך".

זאת עוד בזמן הגלות, כאשר ישנם "מלכים", ו"דינא דמלכותא דינא", ככל הנוגע ליהודים הנמצאים באותן מדינות, וגם היהודים הנמצאים בארץ-ישראל - הרי בעניינים שאינם קשורים עם קדושת הארץ, או עם היהדות בכלל, רצונו של הקב"ה הוא שיקבלו מאומות-העולם נשק - ובוודאי לא יעניקו אותו לאויבים! - ואף תמיכה כספית.

על כך מבטיח הקב"ה: "ושכבתם ואין מחריד" - אין צורך לדאוג אם למחרת בבוקר יודיעו אומות-העולם על כוונתם לקיים את הבטחתם לספק את הנשק ואת התמיכה, ולספק הגנה בדרכים אחרות; שכן הקב"ה מבטיח "ושכבתם ואין מחריד", משום ש"גדול הרועה ששומר את הכבשה משבעים הזאבים", ביטוי המתייחס לזמן הגלות.

"ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד", "וחרב לא תעבור בארצכם", כפי שמפרש רש"י: "אפילו חרב של שלום", כלומר שגם כוחות שלום של האו"ם, שמטרתם רק לשמור ולהגן - אין להם מקום בארץ-הקודש, "אפילו חרב של שלום לא תעבור", משום שזוהי "ארצכם", עד סוף כל הדורות.

הדרך לכך היא - "בחוקותי תלכו, ואת מצוותי תשמרו ועשיתם אותם", דבר הכולל גם פעולות בדרך הטבע, כמו בקשה לאספקת נשק בדרך כבוד, ללא ויתורים בענייני יהדות, ועל אחת כמה וכמה - ללא ויתורים בענייני פיקוח-נפש, שהיא אחת המצוות הגדולות בתורה, אפילו פיקוח-נפש של יהודי אחד, ובוודאי - מספר יהודים, ומספר גדול של יהודים, כן ירבו.

הדבר נכון הן לאלו הנמצאים בארץ-הקודש בזמן שביית-המקדש היה קיים, הן לאלו הנמצאים בארץ-הקודש בזמן הגלות, "גלינו מארצנו", כלומר שארץ-ישראל עצמה נמצאת בגלות, גלות של פחד מהגויים ומתרבות הגויים, והן ליהודים המתגוררים בחוץ-לארץ כפשוטו, כמו בדוגמא שהובאה בגמרא - העיר

פרשת במדבר

נהרדעא, עיר שבה ישבו יהודים בבבל, וכן בכל דור ודור, בכל מקום שבו חיים יהודים ועוסקים בענייני יהדות.

ויהי רצון שמכאן ולהבא יהיו רק גזרות טובות, ישועות ונחמות, על-ידי כך ש"בחוקותי תלכו ואת מצוותי תשמרו". ואחד מחוקים אלו הוא, שגם כשנמצאים בגלות - כשמגיע "זמן שמחתנו", או כשנוצרת הזדמנות לקיים מצווה של הקב"ה, היהודי הוא בשמחה גדולה ביותר.

